

Twée naturen

Dit is een samenvoeging van twee artikelen die verschenen zijn in de nummers 8 en 9 (juni en aug. 1976) van het tijdschrift 'Brood voor een hongerig hart', Mandolinehof 36, 2992 NH Barendrecht, Nederland. Als bronvermelding werd opgegeven: E.C.H., uitgave Grace and Truth, U.S.A.

DEEL 1

Elk wedergeboren kind van God ontvangt de goddelijke natuur. Deze nieuwe goddelijke natuur is door een soevereine daad van God, door Zijn Geest en door het Woord, in de gelovige ingeplant. De gelovige heeft dus dezelfde natuur in zich als die in God is. Zoals hij door zijn natuurlijke geboorte deel kreeg aan de gevallen natuur, zo heeft hij nu door de nieuwe geboorte deel aan de natuur van God. 'Wat uit het vlees geboren is, is vlees (de natuur die wij bij de natuurlijke geboorte ontvangen hebben); en wat uit de Geest geboren is, is geest (de natuur die we bij de wedergeboorte ontvangen). Verwondert u niet, dat ik u gezegd heb: Gijlieden moet wederom geboren worden' (Johannes 3:6,7).

'Naar Zijn wil heeft Hij ons gebaard door het Woord der waarheid, opdat wij zouden zijn als eerstelingen Zijner schepselen' (Jakobus 1:18 SV).

'Gij die wedergeboren zijt, niet uit vergankelijk, maar uit onvergankelijk zaad, door het levende en eeuwigblijvende Woord van God' (1 Petrus 1:23 SV).

'Door welken ons de grootste en dierbare beloften geschonken zijn, opdat gij door dezelve der Goddelijke natuur deelachtig zoudt worden' (2 Pe 1:4 SV). Deze Goddelijke natuur of dit leven dat in de gelovige geplant is, is onlosmakelijk met de Persoon van Christus verbonden, Die ook de oorsprong ervan is.

Wij lezen dan ook: 'God heeft ons eeuwig leven gegeven en dit leven is in Zijn Zoon. Wie de Zoon heeft, heeft het leven, wie de Zoon van God niet heeft, heeft het leven niet' (1 Joh 5:11,12).

En wederom: 'Uw leven is met Christus verborgen in God ... Christus die ons leven is' (Kol 3:2,3).

Deze nieuwe Goddelijke natuur en het leven stroomt uit Christus. Hij is de oorsprong en de bron, en dit leven heeft dezelfde hoedanigheden en karaktertrekken in de gelovige als in Christus ... dezelfde verlangens en dezelfde vreugden. En daarom kan het alleen vrij tot uiting komen als het in de gelovige kan werken zoals het destijds in Christus werkte toen Hij hier op aarde was.

Sommige mensen zeggen dat wij in deze moderne twintigste eeuw in andere omstandigheden leven dan Christus. In zekere zin is dit zo, als wij naar de moderne vindingen en gemakken kijken, maar de menselijke natuur in zijn onderlinge relaties met mensen is helemaal niet veranderd, en in die zelfde omstandigheden openbaarde zich de goddelijke natuur in Christus, toen Hij onder de mensen leefde. En juist deze menselijke verhoudingen zijn het gebied waar de goddelijke natuur in de kinderen van God werkzaam is ten behoeve van God en van de mensen.

Het is belangrijk om deze waarheid van de goddelijke natuur in de gelovige duidelijk te zien. Zonder wedergeboorte - zonder deze goddelijke natuur - is blijvende zaligheid niet mogelijk. Wie uit God geboren is, is in een eeuwige verhouding met God gebracht. Hem is gegeven deel te hebben aan Zijn blijvende Goddelijke natuur - aan Zijn eeuwig leven. Dit goddelijke leven in de gelovige is alleen gelukkig als het werken kan naar zijn eigen natuur - naar zijn eigen verlangens.

De wezenlijke eigenschappen van goddelijk leven zijn heiligheid en liefde.

Dit leven vindt zijn diepste bevrediging in een volkomen dienstbaarheid aan God en de mensen. De gelovige kan dan ook alleen maar gelukkig zijn als hij dit soort leven heeft. Want alleen in zulk een leven kan de goddelijke natuur zich ontplooiën naar haar aard.

Waarom kocht God ons vrij met zo'n hoge prijs, door de offerande van Zijn eigen Zoon? Waarom was Christus gewillig om de prijs van onze verlossing met Zijn eigen bloed te betalen? Zeer zeker niet door één of andere uitwendige dwang, want boven God is er geen macht die hier aandrang zou

kunnen uitoefenen. Maar dan moet de drang vanuit Zijn eigen natuur zijn gekomen, die vreugde vond om in onzelfzuchtige liefde anderen te dienen.

De kinderen van God hebben deel aan deze zelfde Goddelijke natuur, en dus maakt een leven van liefde en onzelfzuchtige dienst hen gelukkig. Maar een zelfgericht - een zichzelf zoekend leven - onderdrukt de goddelijke natuur in de gelovige en geeft hem een ellendig gevoel.

Dan is er nog het belangrijke feit dat de Heilige Geest van God in de gelovige woont en deze nieuwe natuur ondersteunt en doet groeien. Als wij ons met een gehoorzaam hart en in een geest van gebed met het Woord van God voeden, dan neemt de Heilige Geest van de dingen van Christus en laat die aan ons zien (Joh 16:14).

Omdat de nieuwe natuur in de gelovige goddelijk is, verheugt die natuur zich in God en in Zijn wil, alsook in Zijn liefde tot de mensen. Zo is er niet alleen een onzelfzuchtig verlangen dat graag de mensen wil dienen, maar tegelijkertijd een groot verlangen naar God, om in alles wat gedaan wordt alleen Hem te behagen.

Dit verklaart het feit dat de gelovige alleen maar volle vrijheid in zijn nieuwe natuur kan vinden, als hij alles wat hij doet, richt en voegt naar Gods wil. Want de verlangens van de goddelijke natuur in de gelovige en Gods wil stemmen overeen, daar zij beide uit dezelfde bron zijn. De goddelijke natuur in God is de bron van Zijn eigen wil en de goddelijke natuur in de gelovige brengt in hem dezelfde verlangens voort, die naar de wil van God zijn.

Om dit samen te vatten kunnen we zeggen dat God wil wat Hij wil omdat Zijn natuur er grote vreugde in vindt, en daar de gelovige deel heeft gekregen aan deze zelfde goddelijke natuur, zal er een overeenkomstige vreugde zijn in de wil van God in iedere gelovige. En deze vreugde in de wil van God is krachtig en werkzaam in dezelfde mate als de Goddelijke natuur in de gelovige krachtig en werkzaam is.

En naarmate de goddelijke natuur in een kind van God tot ontplooiing kan komen, zodat het krachtig en werkzaam is, zal hij gelukkig zijn. Maar aan de andere kant, in de mate dat hij toegeeft aan de verlangens van zijn gevallen natuur, zal hij zich ellendig en ongelukkig voelen vanwege het terneerdrukkende effect op zijn goddelijke natuur.

GODS WEG VAN OVERWINNING. WAAROM IS EEN GELOVIGE ZO VAAK ONGELUKKIG?

De niet wedergeboren mens heeft geen nieuwe goddelijke natuur; alleen zij die uit God geboren zijn hebben deze ontvangen. Maar de niet wedergeboren mens heeft een geweten. Hij weet door zijn geweten dat hij God als zijn Schepper moet liefhebben, respecteren en gehoorzamen. Maar deze gedachte is hem onaangenaam. Hij haat dit, want hij wenst zijn eigen weg te gaan en wil zelf bepalen waarheen hij gaat en weigert om aan God te denken.

‘De goddelozen zijn als de zee, zo opgezweept dat zij niet tot rust kan komen ... De goddelozen (of kwaaddoeners) zegt mijn God, hebben geen vrede’ (Jesaja 57:20,21).

Ook voor de ongerechten verwoest de zonde hun geluk, hoeveel te meer als iemand wedergeboren is. Als de zonde wordt toegelaten brengt het zijn ziel in conflict. Zijn geweten veroordeelt het, en de goddelijke natuur haat het en wordt terneergedrukt als hij de zonde toelaat; het verwekt in zijn ziel een vernederend besef van nederlaag.

Wanneer u nu dingen doet die u diep in uw hart verafschuwt en die door uw geweten worden veroordeeld, dan verstoren ze de vrede van uw hart en maken u ellendig en ongelukkig. U kunt proberen ze te vergeten of weigeren er aan te denken omdat het allemaal zo onaangenaam is, maar dit zal uw moeilijkheden niet oplossen.

Dan komen er die neerdrukkende twijfels over uw behoud, zij komen naar boven als u begint te redeneren: ‘Indien ik gered zou zijn, waarom ben ik dan zo?’. Wat is dan het antwoord op deze ongelukkige toestand?

We moeten twee dingen leren verstaan om uit deze toestand te geraken. Ten eerste: Hoe kunnen wij absoluut zeker zijn van onze behoudenis? Ten tweede: Hoe kunnen wij kracht hebben voor overwinning over de zonde in ons leven?

Laten wij inzake het eerste punt eens overdenken hoe we doen moeten met:

TWIJFELS

Als een praktische illustratie hierop zullen wij twee getuigenissen van zielen-in-twijfel opnemen en dan hun vragen beantwoorden.

‘Toen ik dertien jaar oud was werd ik ertoe geleid om de Heer als mijn Heiland aan te nemen. Ik trouwde toen ik achttien was. Zowel mijn man als mijn ouders zijn geen christenen. Doordat ik helemaal uit de christelijke invloed weg ben, ben ik koud geworden en helemaal afgedwaald. Satan probeert mij nu te vertellen dat ik nooit behouden ben geweest. Mijn probleem is: Hoe kan ik zonder twijfel weten dat ik behouden ben en hoe, als ik behouden ben, kan ik tot God terugkeren?’

Ik heb geprobeerd te bidden, maar het lijkt wel of ik alleen maar woorden zeg die niet hoger komen dan het plafond. Ik wil graag een christen zijn en voor God leven, maar ik zit lelijk in de knel. Ik zou ik weet niet wat willen geven om te weten dat ik voor eeuwig behouden ben en dat de hemel mijn tehuis is. Kunt u mij in deze voor mij zo belangrijke vraag helpen?’

Ik kan heel goed uw grote nood verstaan en ben werkelijk erg blij dat de Heer u heeft doen ontwaaken tot het besef van uw grote nood. Ik verzeker u dat de Heer in uw nood wil voorzien om u de zekerheid van de eeuwige zaligheid te geven en Zijn vrede die alle verstand te boven gaat, door het geloof in Hem.

U zegt: ‘Ik heb geprobeerd te bidden, maar het lijkt of ik alleen maar woorden zeg die niet hoger komen dan het plafond’. Uit deze uitdrukking maak ik op dat twee dingen de oorzaak zijn van uw moeilijkheden.

Ten eerste: u ziet op uw gevoelens inplaats van alleen maar te geloven; en ten tweede: u hebt mogelijk niet eerlijk uw zonden en uw afdwalen aan God beleden.

‘Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, om ons de zonden te vergeven en ons te reinigen van alle ongerechtigheid’ (1 Joh 1:9).

Dit is het onfeilbaar werk van God. Hebt u uw zonden en uw afdwalen beleden aan God? Zo ja, geloof dan dat Hij u naar Zijn Woord heeft vergeven. Hij loog niet toen Hij zei dat Hij getrouw en rechtvaardig is om te vergeven. Geloof u Hem niet?

U zegt echter, ik voel het niet dat Hij het gedaan heeft. Het schijnt mij toe dat mijn gebed niet hoger komt dan het plafond. Wat hebben uw gevoelens hier mee te maken? Gods vergiffenis is wat God gevoelt ten opzichte van u, niet wat u voelt. Als Hij vergeeft dan is alles naar Zijn gevoel in orde; anders vergeeft Hij niet. Kijk niet naar uzelf, zeggend tot uzelf: ‘Ik voel niet dat Hij mij heeft vergeven; het lijkt erop dat mijn gebed niet hoger komt dan het plafond’. Zie naar wat God zegt: ‘Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, om ons de zonden te vergeven’. Als u uw zonden hebt beleden aan Hem, geloof dan dat Hij uw zonden heeft vergeven, daar Hij gezegd heeft dat Hij het zou doen. Geloof Hem dat Hij Zijn beloften waar maakt.

Maak van Hem geen leugenaar door er aan te twijfelen wat Hij heeft gezegd.

Merk op dat het vers zegt: ‘Hij is getrouw en rechtvaardig om ons te vergeven’.

Getrouw en rechtvaardig ten opzichte van wie? Van Christus. Christus droeg onze zonden in Zijn eigen lichaam op het kruis (1 Pe 2:24).

Als u uw zonden aan God belijdt, in geloof dat Christus ze aan het kruis droeg, zou het ontrouw en onrechtvaardig zijn van God ten opzichte van Christus als Hij u niet zou vergeven.

Het zou hetzelfde zijn alsof God zou zeggen: ‘Wel Ik ben niet tevreden met wat Christus aan het kruis deed toen Hij voor uw zonden stierf en daarom blijft u in uw zonden die zich tegen u richten’.

Kunt u zich voorstellen dat God zo onrechtvaardig handelt ten opzichte van Christus, nadat Hij de schuld betaald heeft, en u toch nog daarvoor verantwoordelijk stelt?

Doe deze gedachte verre van u. Christus' werk is volmaakt en Gods Woord is zeker. Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig om te vergeven - getrouw en rechtvaardig ten opzichte van Christus die de schuld voor ons betaald heeft.

U zegt dat u behouden werd toen u dertien jaar was. Wat voor een soort van behoud verwierf Christus voor ons door Zijn eigen bloed? Was het maar van tijdelijke aard, zodat het weer weg zou gaan als wij een misstap beginnen?

Met andere woorden een redding die niet echt behoudt?

Of was Zijn kostbaar bloed genoeg in de ogen van God om een eeuwige zaligheid voor ons te verwerven? Zeer zeker was het dat. De oneindige Zoon van God werd mens, maar zonder zonde en Hij vergoot Zijn bloed voor ons aan het kruis.

Hoeveel waarde heeft dat bloed? Precies evenveel waarde als de waarde is van Hem Die het vergoot, en Hij is de oneindige eeuwige God, de Zoon, geopenbaard in het vlees. Daarom is de waarde van Zijn bloed oneindig en eeuwig. Dit is het nu juist wat Gods Woord ons verklaart. Christus is met Zijn eigen bloed eens voor altijd binnengegaan in het heiligdom, waardoor Hij een eeuwige verlossing verwierf (Hebr 9:12).

Er is maar één verlossing waarvoor Christus de prijs betaalde en dat is een eeuwige verlossing. Als wij vandaag iets hebben en morgen weer kwijt zijn dan was dat niet de verlossing die in Christus Jezus is, want Zijn verlossing is eeuwig.

'Krachtens die wil zijn wij eens voor altijd geheiligd door het offer van het lichaam van Jezus Christus' (het kan nimmer herhaald worden). 'Want door één offerande heeft Hij in eeuwigheid volmaakt degenen die geheiligd worden' (Hebr 10:10,14 SV).

De eenvoudige en klare onderwijzing van deze verzen vanuit Gods onwankelbaar Woord is deze: Het was God Zelf die ons geheiligd heeft (apart gezet) voor Hemzelf, door de offerande van Christus.

Christus stierf éénmaal voor alle zonden voor alle eeuwigheid, en daarom staat iedere gelovige voor altijd volmaakt voor God, voor altijd, door de eeuwige uitwerking van die ene offerande. Geen zonde kan er ooit in het leven van de gelovige komen die niet alreeds verzoend is door die offerande, de zonden van allen die geloven.

God neemt nooit iemand aan dan alleen op de grond van het offer van Christus.

Aangezien dat offer voor alle eeuwigheid werd volbracht, staan daarom alle gelovigen voor altijd volmaakt voor God door die volmaakte offerande van Christus, Die al de zonden van hun gehele leven weg deed, eens en voor de gehele eeuwigheid toen Hij zichzelf zonder vlek aan God offerde.

Sommigen zeggen dan: 'Dan maakt het geen verschil wat een gelovige dan nog doet'. Dit is wel waar wat Gods voorziening voor hem betreft.

Er is absoluut geen zonde in zijn leven die, als deze beleden wordt, niet inbegrepen is in de volmaakte offerande van Christus. Maar het maakt een heel groot verschil voor het geluk van de gelovige en zijn gemeenschap met God.

Hoe kunt u gelukkig zijn als u weet dat u zondigt tegen God die u zozeer liefheeft?

God haat de zonde en Hij kan een gelovige niet gelukkig maken die voortgaat met zondigen. God kan geen gemeenschap hebben met een gelovige die voortgaat met de zonde. Hoe kan God met hem op zijn weg wandelen?

En niet alleen dit, maar als een Vader die Zijn kind liefheeft, is Hij verplicht om hem voor zijn eigen bestwil te tuchtigen en hem te corrigeren, als hij wegdwaalt en ongehoorzaam is. En zulke tucht is geen zaak van vreugde maar van smart, maar daarna geeft het vreedzame vruchten aan hen die het ter harte nemen en daardoor de zonde leren haten en verzaken.

Lees voor uw eigen lering over dit onderwerp Hebrëen 12:4-11. Wat er gebeurt als een gelovige zondigt en deze zonde verzuimt te belijden en zichzelf voor God hiervoor veroordeelt, is dat hij de vreugde van de gemeenschap met zijn Vader verliest en zich blootstelt aan Zijn tuchtiging.

Hij is nog steeds een kind van God. Hij heeft zijn zaligheid niet verloren - die kan niet verloren gaan want die is voor eeuwig - maar hij verloor de glimlach van de Vader en de vreugde van de gemeenschap met Hem. Hij kan dit dan ook niet terug krijgen tot hij zijn zonden en zijn falen heeft beleden aan zijn Vader, met het voornemen van het hart om de zonden te laten.

Lees Psalm 32 en zie wat een ellende er in Davids ziel was toen hij zweeg en weigerde om zijn zonden te belijden. En zie dan welk een vreugde en liederen van verlossing en vertrouwen in God er kwamen, zodra hij ze had beleden.

Zo is het altijd. Daar moet een eerlijke belijdenis voor God zijn, en een geloof dat Christus het reeds door Zijn bloed in orde heeft gemaakt, en dan, ga aan de kant van God staan tegen uzelf om wat u hebt gedaan en dank Hem dan dat Hij Zijn eigen Zoon gaf om er voor te sterven aan het kruis, en geloof in uw hart dat Hij het om Christus' wil vergeven heeft, naar Zijn Woord en Hij zal u wederom Zijn vrede geven.

Geef uzelf opnieuw aan Hem over, dat Hij u mag nemen en u vormen en van u mag maken wat Hij wil en Hij zal u sterken en bewaren en u de vreugde geven van het weten voor eeuwig de Zijne te zijn.

Spreek dikwijls met Hem als u met uw werk bezig bent en ook in uw rustige ogenblikken. Neem de tijd om Zijn Woord te lezen en te overdenken. U zult merken dat het uw ziel voedt, dat het vreugde voor uw hart is en sterkte voor uw innerlijke mens en een licht is op uw pad.

DEEL 2

In onze eerste publikatie (blad 8) werd onderstreept dat elk wedergeboren kind van God zowel een menselijke als een goddelijke natuur heeft ontvangen.

De goddelijke natuur bezegelt zijn eeuwig behoud; Christus heeft ons door Zijn zoenbloed een eeuwig heil bereid en God is getrouw, allereerst jegens Zijn Zoon.

Hoe wij hier op aarde ook leven, wat Christus ons verworven heeft, wordt niet aangetast. Toch is het wel degelijk van groot belang dat wij leren leven naar de goddelijke natuur en niet blijven gehoorzamen aan onze menselijke natuur, omdat God met die laatste geen gemeenschap kan hebben, zelfs niet met de 'gerechtigheden' daarvan.

Omdat de goddelijke natuur in ons hunkert naar gemeenschap met God, zullen we ons ongelukkig voelen als we leven naar het vlees, naar de oude mens. En dan komen er ook twijfels.

Hoe ontvangen we daarna toch weer zekerheid omtrent onze redding en hoe overwinning? Niet door af te gaan op onze gevoelens, die zo sterk beïnvloed worden door ons praktische leven. Alleen het geloof dat God waarachtig is en getrouw, en onze oprechte schuldbelijdenis herstellen de gemeenschap met God.

Aan de hand van twee brieven laat de schrijver zien hoe wij de Heer terugvinden. Hier volgt de tweede brief:

'Ik zou graag willen dat u voor me bad, want jaren geleden was ik zeker van mijn behoud maar ik ben afgedwaald en heb verscheidene jaren in zonde geleefd. Enkele maande geleden kreeg ik zo'n afkeer van de zonde en de wereld dat ik op zekere dag op mijn knieën neerzank en God vroeg mij te vergeven dat ik zover was afgedwaald. Ik geloof dat Hij dit deed, maar toch heb ik niet de vreugde in mijn hart zoals ik voorheen had. Twijfels kwamen in mijn gemoed dat ik misschien nimmer de Heer Jezus werkelijk had aangenomen. Dit was mijn eerste ervaring: Toen ik bad was het alsof ik een hand zag die mijn naam schreef. Ik hield op met bidden tot dit beëindigd was. Toen zei ik luid: Dank U, mijn God.

Het grootste deel van de volgende dag bracht ik op mijn knieën door met Hem te danken. Ik geloofde met heel mijn hart dat mijn naam in Het Boek des Levens was geschreven. Ik was zo gelukkig en

vertelde iedereen dat God mij gered had. Ik begon mijn Bijbel te lezen en zag voor de eerste keer Jezus zoals Hij in de Bijbel wordt geopenbaard.

Gedurende een tijd was ik heel gelukkig maar toen werd ik weer koud en begon opnieuw af te dwalen. Ik heb me afgevraagd waarom ik dit gedaan heb als ik werkelijk behouden was!

Er zijn twee dingen die u duidelijker moet gaan zien om uw ervaring en de reden voor uw twijfels te kunnen verstaan. In de eerste plaats hebt u uw zekerheid meer gefundeerd op uw ervaring dan op het volbrachte werk van Christus. Ervaring, hoe kostbaar die ook is, is niet het fundament van uw zaligheid en kan ook niet de basis van uw geloofszekerheid zijn. Christus stierf voor onze zonden, en dat alleen is de grond voor onze zaligheid.

Hij stierf voor onze zonden en Hij droeg de verdoemenis en het oordeel dat wij verdiend hadden, niet alleen om wat wij doen maar ook om wat wij zijn.

Zonden in woorden, daden en gedachten zijn uitsluitend de werkingen van onze zondige natuur. Als u een heilige natuur had, kon u geen zonde doen, want uw heilige natuur zou de zonde verafschuw en haten en u zou elke verzoeking tot zonde mijden en verwerpen.

Dit is het wat wij in Christus zien. Hij had een absoluut heilige natuur en daarom wees Hij te allen tijde iedere verzoeking af. Zijn eten en drinken was het doen van de wil van de Vader. Hij zocht nooit Zijn eigen wil te doen maar de wil van de Vader, Die Hem gezonden had (Joh 4:34; 5:30).

Maar wij hebben een gevallen natuur die zijn eigen wil liefheeft en zijn eigen weg wenst te gaan zonder er zich om te bekommeren of het God behaagt of niet.

Niet alleen moest Christus sterven voor onze zonden, maar die gevallen natuur van ons moest veroordeeld worden tot de dood. Toen Christus voor u aan het kruis was, was uw gehele leven met al zijn zonden vanaf de tijd dat u in de wereld kwam tot de tijd dat u de wereld verlaat, bekend bij God, ja ook uw zondige natuur. Uw natuur en al uw zondige gedachten, gevoelens en daden waren onder Zijn ogen. God ziet immers zowel de toekomst als het verleden; tijd maakt voor Hem geen verschil.

Christus nam uw plaats in en God handelde met Hem in uw plaats.

Hij deed met Christus alsof Hij was wat u bent en Hij gedaan had wat u deed.

Dit is de betekenis van 2 Kor 5:21: 'Hem, Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt'.

Dat betekent dat God Hem behandelde alsof Hij een zondig schepsel was, in plaats van wij. Hij veroordeelde niet alleen onze zonden maar veroordeelde ook onze zondige natuur en sprak het doodvonnis uit, maar in soevereine genade en liefde voor ons voltrok Hij dat doodvonnis aan Christus die dit in onze plaats droeg.

Dat is de reden waarom Hij het in de doodsangst van Zijn ziel uitschreeuwde: 'Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?' (Matt 27:46). Hij werd verlaten om hetgeen u bent en doet. Hij nam uw plaats in en droeg dit voor u. Dus kunt u zeggen als u naar Christus kijkt die voor u stierf en Gods oordeel over de zonde droeg: 'Dood en oordeel zijn achter mij, omdat Christus het alles in mijn plaats heeft gedragen'.

Waar is Christus nu? In het graf? Neen, Hij is aan de rechterhand van God.

God heeft uw zonden op Hem gelegd en Hij veroordeelde Hem in plaats van u.

Zou Hij daar kunnen zijn als er ook maar één zonde achter gebleven was waarover God geen voldoening had gekregen? Zeer zeker niet. God zou Hem in Zijn tegenwoordigheid niet kunnen verdragen als er ook maar één zonde van u op Hem was. Dit is dus het geweldige wat we moeten zien. 'Hij werd overgeleverd om onze overtredingen en opgewekt om onze rechtvaardigmaking' (Rom 4:25).

Dat wil zeggen, toen Hij werd opgeheven aan het kruis, waren al uw zonden op Hem, maar toen God Hem uit de doden opwekte, was dat omdat al uw zonden volledig weggewassen waren door Zijn bloed. Er is geen zonde die men u ten laste kan leggen, nu u geloofd hebt in Christus want God

heeft dat alles aan Christus ten laste gelegd en Hij heeft al het oordeel erover gedragen. Hij heeft al de zonden en het oordeel achter zich gelaten toen Hij uit de dood verrees en Zich zette aan de rechterhand van God. Nu bent u dus gerechtvaardigd en gereinigd van al uw zonden.

Dit is het waar uw zekerheid voor God op gebaseerd is en dit is waar u op moet zien om zekerheid te hebben, en niet de ervaring die u had toen u Christus aannam. Christus zei in Joh 5:24: 'Voorwaar, voorwaar Ik zeg u, wie Mijn Woord hoort en Hem gelooft die Mij gezonden heeft, heeft eeuwig leven en KOMT NIET IN HET OORDEEL, want hij IS OVERGEGAAN vanuit de dood in het leven'.

Waarom? Omdat Hij veroordeeld werd in onze plaats en de volledige straf aan het kruis droeg. En doordat Hij nu verrezen is, heeft Hij die veroordeling voor eeuwig achter Zich. En dus zijn allen die in Hem geloven overgegaan uit de dood in het leven.

Hier is nu een belangrijk punt wat u moet zien. Als u Christus ontvangt, ontvangt u ook een nieuw leven in Hem. U werd opnieuw geboren. De Geest van God maakt u een deelgenoot van dat leven dat Christus ontving toen Hij uit de dood verrees. Daarom lezen wij in Kol 2:3: 'Ook u heeft Hij, hoewel gij dood waart door uw overtredingen en onbesnedenheid naar het vlees, LEVEND GEMAAKT MET HEM toen Hij al onze overtredingen kwijtschold', God heeft u tezamen met Christus een nieuw leven gegeven. U was dood in uw zonden. Er was geen leven voor God, maar nu heeft Hij u levend gemaakt met hetzelfde leven dat Hij aan Christus gaf toen Hij Hem uit de dood opwekte.

Dit leven nu, dat u tezamen met Christus hebt ontvangen, kan nooit meer onder het oordeel komen. Christus ontving dit leven nadat Hij door het oordeel was gegaan en dit achter Zich had gelaten.

'Zo is er dan nu geen veroordeling voor hen, die in Christus Jezus zijn' (Rom 8:1). Wij staan voor God vereenzelvigd met Christus die aan Gods rechterhand aanvaard is, nadat Hij door de dood en het oordeel is gegaan.

Dit is de basis van uw aanneming voor God en dit is het waarop u moet zien om zekerheid te hebben. Het is niet uw gevoel en helemaal niet uw ervaring, maar wat God heeft gedaan voor u, door al uw zonden en veroordeling op Christus te leggen en Hem op te wekken uit de dood en Hem een plaats te geven aan Zijn rechterhand, nadat Hij het oordeel volledig ondergaan en achter Zich gelaten had.

U bent in Christus. Zijn dood is de uwe, Zijn leven is het uwe, en Zijn plaats aan Gods rechterhand is ook voor u. Zo hebt u niet alleen een nieuwe 'positie' voor God in Christus, maar u hebt ook een nieuw leven uit Hem.

De natuur van dit nieuwe leven echter, is God lief te hebben en de zonde te haten en daarom voelde u zich ellendig en ongelukkig toen u in de zonde leefde, nadat u terug gevallen was.

De oude natuur is er nog steeds en de nieuwe natuur ook. Daaruit ontstaan al uw conflicten. De nieuwe natuur haat de zonde en de oude natuur heeft de zonde lief. En daarnaast keurt uw geweten de zonde af en de Geest van God woont in u om u van zonde te overtuigen zodat u niet gelukkig met de zonde zult kunnen zijn. U zag uw zonden en u voelde ze en toen begon u uzelf af te vragen: Als ik behouden was, waarom doe ik dan deze dingen?

Het feit dat u zich deze dingen afvraagt bewijst dat u kijkt naar uw ervaring om te weten of u werkelijk gered bent in plaats van naar wat Christus gedaan heeft voor u.

Uw zaligheid en aanneming en behoud hangen van Christus af en van Zijn werk voor u aan het kruis en niet van iets wat u doet. Maar als u uw oude natuur zijn gang laat gaan en laat zondigen, zal het u ongelukkig maken. U verliest dan uw zaligheid of uw zekerheid niet maar u verliest uw vreugde.

Wat moet er dan gebeuren? U moet uw zonden aan God belijden en uzelf oordelen en uw wil aan God overgeven en dan zult u weer gelukkig zijn.

Misschien krijgt u niet hetzelfde gevoel van vreugde dat u eerst had maar het zal uw hart een werkelijke vrede geven.

Een ander belangrijk punt is om op te merken: Hoe kunt u overwinning over uw oude natuur krijgen zodat u niet opnieuw behoeft terug te vallen? Niet door er tegen te strijden maar door uzelf aan God over te geven en naar de Heer Jezus te zien voor de kracht die u nodig hebt.

Net zoals Petrus toen hij op het water wandelde bij iedere stap die hij deed door de kracht van de Heer opgehouden moest worden, zo moet u in alle dingen die u doet door Zijn kracht ondersteund worden.

Als u zou proberen om het in eigen kracht te doen zou u falen maar als u rekt op Hem dan zal Hij u nimmer in de steek laten.

Nu zullen we naar het volgende punt gaan zien: Hoe kunnen wij overwinning over zonde hebben.

KRACHT OM TE OVERWINNEN

In Christus is er kracht om te overwinnen. Maar voordat we genegen zijn om ons naar Christus te wenden voor kracht moeten we **ONS EIGEN ONVERMOGEN LEREN KENNEN**.

In Rom 7:15-25 beschrijft Paulus de ellendigheid van een ziel die strijdt tegen de zonde die hij haat maar in zichzelf geen kracht vindt om de zonde te overwinnen. Iedere wedergeboren ziel gaat, voordat hij het geheim van overwinning leert kennen, die alleen door de kracht van Christus door Zijn Geest verkregen wordt, in meerdere of mindere mate door deze pijnlijke ervaring.

Zonde doen die hij inwendig haat en waar hij tegen strijdt om dan alleen doordroeve ervaring te leren dat hij machteloos is om te overwinnen.

Hier volgt de beschrijving van dat strijden dat iemand ertoe brengt om Gods weg in Christus te vinden voor bevrijding en overwinning:

‘Want hetgeen ik doe, dat begrijp ik niet; want hetgeen ik wil doe ik niet, maar hetgeen ik haat dat doe ik. En indien ik hetgene doe dat ik niet wil, zo stem ik de wet toe dat zij goed is.

Ik doe dan datzelve nu niet meer, maar de zonde die in mij woont. Want ik weet, dat in mij, dat is in mijn vlees, geen goed woont; want het willen is bij mij, maar het goede te doen dat vind ik niet. Want het goede dat ik wil, dat doe ik niet, maar het kwade, dat ik niet wil, dat doe ik.

Indien ik hetgene doe dat ik niet wil, zo doe ik nu hetzelfde niet meer, maar de zonde die in mij woont. Zo vind ik dan deze wet in mij: Als ik het goede wil doen, dat het kwade mij bijligt. Want ik heb een vermaak in de wet Gods, naar de inwendige mens: Maar ik zie een andere wet in mijn leden, welke strijdt tegen de wet mijns gemoeds, en mij gevangen neemt onder de wet der zonde, die in mijn leden is.

Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods? Ik dank God, door Jezus Christus, onzen Here. Zo dan, ik zelf dien wel met het gemoed de wet Gods, maar met het vlees de wet der zonde’ (Rom 7:15-26 SV).

In deze verzen wordt van drie wetten gesproken: De wet van God, de wet van het gemoed (de wet van het verstand NBG) en de wet der zonde. ‘Ik heb een vermaak in DE WET VAN GOD naar de inwendige mens; maar ik zie een andere wet in mijn leden, strijdend tegen de WET VAN MIJN GEMOED, en mij brengend in gevangenschap van de WET DER ZONDE welke in mijn leden is’ (Eng. Vert.).

De wet van God is de openbaring van Zijn wil, die Hij aan de mens heeft gegeven. De wet van het gemoed is de uniforme werking van de nieuwe Goddelijke natuur in iedere wedergeboren ziel, die altijd lust heeft in de wil van God en de zonde haat. De wet der zonde is de werking van de oude natuur die altijd zijn eigen weg wil gaan zonder zich te bekommeren om Gods wil. In wezen is het een diep gewortelde vijandschap tegen God.

De wet der zonde is, zoals hier gezegd, in de leden; de lust die hij in de wet van God heeft, die in vers 23 wordt genoemd de wet van het gemoed, is in de ‘inwendige mens’. Het is de nieuwe Goddelijke natuur die iedere wedergeboren ziel heeft, die de bron is van deze verlustiging in de wet van God en haat tegen de zonde en die hem dwingt om te strijden tegen de werking van de zonde in zijn oude natuur.

Deze nieuwe natuur wordt aangemerkt als zijn werkelijke 'ik' - zijn 'inwendige mens' - dat wat hij nu in het diepst of in het centrum van zijn vernieuwde wezen is.

Deze twee naturen, het nieuwe Goddelijke leven dat ieder christen van God heeft ontvangen toen hij werd wedergeboren en de oude zondige natuur die hij door natuurlijke geboorte van Adam heeft, worden scherp tegenover elkaar gesteld en zijn volledig tegengesteld in hun verlangens en bedoe-lingen.

De liefde en de genegenheid van de één is tot de zonde, terwijl de ander God liefheeft en Zijn wil verlangt te doen. Dit verlangen van de nieuwe natuur om de wil van God te doen, doet voortdurend de strijd ontbranden tegen de zonde die het haat. Zo ontstaat dan een ellendig en ongelukkig gevoel als er aan de zonde wordt toegegeven. Opvallend is dat in dit Schriftgedeelte geen melding wordt gemaakt van Christus of van de Heilige Geest.

De mens strijdt hier in eigen kracht tegen zijn oude natuur zonder naar Christus op te zien of op Hem te rekenen dat Hij door Zijn Geest kracht zal geven tegen de zonde. Deze ervaring van strijd en nederlaag, die dikwijls maanden ja zelfs jaren kan duren, is inderdaad zeer vernederend en pijn-lijk.

In vers 18 vinden wij echter twee waardevolle lessen die in deze strijd worden geleerd. 'Want ik weet, dat in mij (dat is in mijn vlees) GEEN GOED WOONT. Want het willen is wel bij mij, maar hoe HET GOEDE TE DOEN dat vind ik niet'.

Met andere woorden, door deze voortdurend terugkerende strijd en nederlaag komt de mens tot het besef dat er in hemzelf (dat is in zijn vlees, of in de gevallen natuur die hij door natuurlijke geboorte van Adam heeft gekregen), geen goed woont. Deze natuur is altijd geneigd tot de zonde en het kwade.

Bovendien, zelfs ofschoon hij nu een nieuwe goddelijke natuur heeft ontvangen, die zijn lust heeft in het doen van de wil van God en de zonde haat, heeft hij toch nog geen kracht in zichzelf om zijn zondige natuur te overwinnen. Hij leert zo ten eerste, dat er van nature geen goed in hem woont; en ten tweede, dat hij zelfs nadat hij deelgenoot van de goddelijke natuur is geworden, in zichzelf geen kracht heeft om de wil van God te doen, waar zijn nieuwe natuur zo naar verlangt om die te doen.

Na deze pijnlijke waarheid te hebben geleerd van zijn totale zondigheid en krachteloosheid om te-geen de zonde te strijden, schreeuwt hij het in wanhoop uit: 'Ik ellendig mens! Wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods?'.

Hij heeft nu geleerd dat indien hij ooit overwinning over de zonde zal krijgen, hij de kracht die hij daarvoor nodig heeft, zal moeten krijgen uit een bron buiten zichzelf. Hij heeft een ander nodig die binnen komt en hem de kracht geeft tot bevrijding en overwinning.

Maar als hij uitzielt naar een bevrijder, worden zijn ogen onmiddellijk op Jezus gericht die hij dan van harte uitroept als Heer. Inderdaad, Hij is het die het antwoord is op deze doodscreet: 'Wie zal mij verlossen?'.

Wat een ommekeer is er nu, van ellende naar dankbaarheid. Als hij dit gaat zien, zegt hij: 'Ik dank God door Jezus Christus, onze Heer. Hij is de Ene en de Enige die van de schuld en van de macht van de zonde kan vrijmaken. Veel van de ellende van een ziel die door deze strijd met de zonde gaat, ontstaat doordat zijn geweten hem voortdurend veroordeelt bij het toegeven aan de zonde. En het is goed dat zijn geweten hem niet alleen veroordeelt voor elke zonde die hij doet, maar ook over het niet doen van de goede dingen, waarvan hij weet dat hij ze moet doen.

GEEN VEROORDELING

Maar het grote en heerlijke feit van het Evangelie van Gods genade is, dat ofschoon het geweten van de gelovige hem altijd vanwege zonde en falen in zichzelf moet veroordelen, God hem hier niet voor veroordeelt. Want God ziet de gelovige in Christus, alsof hij reeds door alles heen gegaan is en het achter zich gelaten heeft, al de schuld en het oordeel dat op hem was door de zonde. Zo is hij voor altijd vrij en buiten het bereik van verdoemenis en oordeel. Dit schijnt te mooi om waar te zijn

en de eerste reactie hierop is dan ook meestal: 'Dat kan niet waar zijn, God moet de zonde veroordelen'.

Ja, inderdaad moet God de zonde veroordelen maar het grote feit is dat Hij de gelovige reeds veroordeeld heeft en dit vonnis van verdoemenis over hem heeft uitgevoerd toen Christus in zijn plaats aan het kruis hing. Zo is rechtens de gelovige dood. Hij stierf in de Persoon van Christus, zijn Plaatsvervanger.

Christus' dood wordt voor God als de zijne gerekend. Zo is hij niet langer onder de veroordeling vanwege zijn oude natuur en zijn zonden. De veroordeling is reeds gebeurd toen Christus het oordeel op Zich nam voor ons. 'Zo is er dan nu geen veroordeling voor hen die in Christus Jezus zijn (Rom 8:1).

Wij hebben reeds gewezen op dit grote feit van het Evangelie dat Christus het antwoord is voor alle schuldgevoel. Hij heeft het oordeel gedragen en het achter zich gelaten en wij zijn vrij.

CHRISTUS DE ENIGE BRON VAN KRACHT

Maar Christus is ook het antwoord op al ons strijden tegen de zonde. In Hem alleen is de kracht die wij nodig hebben voor de overwinning. Maar voordat wij bereid zijn naar Hem op te zien voor deze kracht moeten wij volkomen elke gedachte, dat wij de zondige neigingen van onze oude natuur in eigen kracht kunnen overwinnen, opgeven.

Dan pas, en niet eerder, zullen we bereid zijn onszelf volledig aan Hem over te geven en Hem in Zijn kracht door Zijn Geest, die verlossing en overwinning over de zonde, waar wij zo erg naar verlangen, laten uitwerken. Wat een bevrijding van onze ellende als wij tot het einde komen van onszelf en al het vertrouwen in ons vlees verliezen en ons alleen maar volledig overgeven aan Hem, om Hem de bevrijding van de sterke banden der zonde te laten uitwerken.

Zolang wij nog enig vertrouwen koesteren in onszelf en nog steeds strijden in eigen kracht, verhinderen we Hem alleen maar om krachtig door Zijn Geest in ons leven te werken. Christus geeft ons een eenvoudige illustratie in Joh 15 hoe deze kracht werkt, als hij het beeld van de wijnstok en de ranken gebruikt.

'Evenals de rank geen vrucht kan dragen uit zichzelf als zij niet in de wijnstok blijft, zo ook gij niet indien gij in Mij niet blijft. Ik ben de Wijnstok, gij zijt de ranken. Wie in Mij blijft, gelijk Ik in hem, die draagt veel vrucht, want zonder Mij kunt Gij niets doen' (Vers 4 en 5).

Zie naar de grote trossen druiven die aan de rank hangen. Waar kreeg die rank het vermogen vandaan om zulke wonderlijke vruchten voort te brengen? Zeker niet door zijn eigen pogingen, maar door verbonden te blijven met de wijnstok zodat deze zijn levenbrengende sappen in de rank kon laten vloeien, om vrucht voort te brengen. Zo is het ook met een christen. Van zichzelf heeft hij geen kracht om vrucht voort te brengen, zelfs niet als er in de nieuwe natuur het verlangen is om dit te doen.

Al zijn strijden in eigen kracht eindigt alleen in een ellendig falen en nederlaag, maar wanneer hij tot het besef komt van zijn eigen krachteloosheid en de strijd in eigen kracht opgeeft en van zichzelf afziet naar de Heer, vloeit er kracht van Hem door de Heilige Geest die overwinning geeft over de zonde en vrucht is ons leven, met vreugde en vrede in onze zielen.

We hebben hiervan een voorbeeld in het wandelen van Petrus op de golven in Mat 14:28-33. Petrus had in zichzelf geen kracht om op het water te wandelen en dat wist hij. Maar toen hij zijn oog op de Heer gericht hield, ondersteunde Hij hem bij iedere stap die hij deed door Zijn kracht. Maar toen Petrus zijn ogen van de Heer afwendde begon hij te zinken.

Wat deed hij toen? Proberen om boven water te blijven? Neen. Hij deed het enige wat hij kon doen. Hij riep tot de Heer om hem voor zinken te behoeden.

En de Heer strekte onmiddellijk Zijn hand uit en hief hem op. Zo is het ook in ons geestelijk leven. Wij hebben geen kracht in onszelf om goed te wandelen. Maar als we hiervoor op de Heer blijven rekenen en zo onze stappen nemen zal Hij ons door Zijn Geest kracht geven om verder te wandelen

met Hem. En als wij verzuimen dit zo te doen en beginnen te zinken, wat doen we dan. Eenvoudig tot Hem roepen om hulp zoals Petrus deed en dan zal Hij ons oprichten.

Laten we nooit dit grote feit uit het oog verliezen dat Christus altijd het antwoord is op alles wat ons probeert te verontrusten en dat we in Hem alleen het antwoord kunnen vinden. Zonder Hem kunnen wij niets doen. Hoe meer wij met Hem verbonden blijven hoe meer wij overwinning, vrede en vreugde zullen hebben, en zonder Hem is er geen werkelijke vrede mogelijk.

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm